

BÉCSI POSTA

A BORNEMISZA PÉTER TÁRSASÁG KULTURÁLIS ÉRTESSÍTŐJE
Új sorozat, XIV. évfolyam, 4. (107.) szám
Bécs, 2019. április

Távol Budapesttől, távol Bukaresttől

Beszélgetés Váta Lóránd színművésszel (részletek)

Sepsiszentgyörgyön született, Marosvásárhelyen lett színész, a kolozsvári színházban vetette meg a lábát, és Budapestre jár filmet forgatni. Akár paptanár, akár szekus, akár egy szanatóriumban bukkan fel, sallangmentes alakítása erős jelenlét a vásznon. Váta Lóránd színművésszel beszélget Köllő Katalin.

-- *Mi és mikor volt az első olyan filmélményed, amire még mindig emlékszel?*

-- A 80-as években, a Székely Mikó Kollégiumban (akkor Matematika-Fizika Líceum) Kiss Béla rajztanár – akit nagyszerű képzőművészként, nagyon jó festőként tartanak nyilván – működtetett egy filmklubot. XI. osztályos lehettem akkortájt, és valóban erős élmény volt: Gothár Péter Megáll az idő című filmjét néztük meg. Valószínűleg félig-meddig illegálisan működött a klub, bár lehet, hogy volt valamiféle hivatalos kerete, mindenesetre, mielőtt nekiálltunk megnézni a filmet, Kiss Béla kiállt elénk, és azt mondta: amit most láttok, azt nem láttátok. Bizonyára nem nézték jó szemmel a klub működését, és gondolom, a film sem volt veszélytelen. Mindenesetre óriási élmény volt számomra.

-- *Már akkor megfogalmazódott benned, hogy milyen jó lenne színésznek lenni, filmekben játszani?*

-- Hogy én színész akarok lenni, az mindig ott volt bennem, valahova el volt temetve a gondolat, a kisagyamba. 1989 előtt azonban általában egy-két fiúhely volt a színin Marosvásárhelyen, úgyhogy nem reménykedtem ebben, hiszen esélyem sem lett volna, hogy felvegyenek, általában a legszebbekre esett a választás, és én, mint szemüveges, göndör hajú gyerek szerintem szóba sem jöhettem volna egy ilyen helyzetben. No, de az elhatározás mégiscsak bennem volt már 1990 januárjától, amikor félresöpörtem a matek példatárakat, és tudtam, hogy színész akarok lenni. És szerencsére a '89-es fordulat után már jóval több hely lett a színin.

Visszatérve a filmélményre, nem ezzel a tudattal néztem akkor filmeket vagy jártam színházba, csak egyszerűen olyan élmény volt a színházban való létezés számomra nézőként is, egy-egy előadás olyan szinten meg tudott kínozni, hogy belázasodtam. Egyébként máig nagy hatással van rám egy-egy filmélmény, igazából szeretnék egyedül lenni ilyenkor, mert az is előfordul, hogy sírok. Színházban is megtörtént amúgy, már érett férfikoromban, nem is olyan régen. Budapesten néztem a Tavaszi Fesztiválon Bodó Viktor *Liliomját*, amit a grazi Schauspielhaus-ban rendezett. Egyszer csak arra lettem figyelmes, hogy a mellettem ülő néni néz. De miért néz, mondom magamban. Ránézek én is, nézem őt, és akkor jövök rá, hogy azért néz, mert zokogok. Annyira bele voltam merülve az előadásba, hogy észre se vettem. Én nem szégyellem, hogy ennyire megérintenek filmek vagy előadások, hiszen azok a nagyszerű alkotások, amelyek érzelmi szinten fogják meg az embert.

-- *Színészként is érvényes rád ez az érzelmi beleélés?*

-- Régebben nagyon implikáltam magam érzelmileg. Mostanában talán nem annyira, nem tudom, lehet, hogy a korrallal jár, kimértebb, bölcsebb, hűvösebb lesz az ember. Persze nem mindenben. De nyilván ebbe az újkeletű színésztechnikai tudások is beleszámítanak, rájövök, hogy másképp is meg tudok oldani valamit. Különböző jellegű szerepek vannak, van olyan szerep is, amely egyszerűen nem attól sikerül jól, mert implikálsz magad érzelmileg, hanem azért, mert technikailag úgy van megoldva. Alapvetően az a jó szerepformálói hozzáállás, ha érzelmi töltetet is hozzáadsz.

-- *Ezzel nagy mértékben egyetértel, hiszen érzelmi töltet nélkül csupán a technika látszik, és így a néző kívül marad.*

-- Pontosan. A színészi szuggesztió egyik fő alkotóeleme az, hogy érzelmileg implikáld magad a szerepbe, hiszen a szuggesztió azt jelenti, hogy valakinek átadsz valamit, azt pedig csak akkor tudod átadni, hogyha számodra is nagyon személyes, ezáltal tud a nézőnek is az lenni.

-- *Mi volt az első filmszereped?*

-- Érdekes, hogy a filmek nagyon váratlanul jöttek. Így utólag, bölcsebben átgondolva a dolgokat, azt hiszem, nem voltam felkészülve rá. Még Sepsiszentgyörgyön voltam, színészi pályafutásom hatodik évében, akkor nyáron két filmfőszerepet is kaptam. Akkor romboltam szét először magamban a rendszert, amit azután még egyszer-kétszer megtettem. Egyébként zárójelben megjegyzem, nagyon fontosnak tartom, hogy az ember újraépítse magát időnként...

-- *A saját rendszeredet, vagy azt a színházi rendszert, amiben akkor voltál?*

-- A saját rendszeremet. Ahogy kezelek egy szerepet, ahogy játszom, ahogy próbálok. Azok a kihívások annyira megmozgattak érzelmileg, emberileg, utólag úgy fogalmaznék, hogy akkor még nem voltam a filmre felkészülve. Az első a *Fény hull arcodra* volt, de annak a filmnek más problémái is voltak. Most úgy látom, ha lett volna akkor egy erős rendezői kéz, aki engem vinni tudott volna, valószínűleg nem bizonytalanodom annyira el. A film amúgy Király László egyik legszebb novellájából készült, de szerintem az egyik legszebb, ami valaha megíródott.

Rá két hónapra pedig következett egy diplomafilm, akkor diplomáztak a híres Simó-osztály hallgatói, Hajdu Szabolcs, Miklauzic Bence, Pálfi György, Török Ferenc, Erdélyi Dániel. Dani filmjében kaptam szerepet, az *Előrében*, amelynek témája a kommunista időkhöz kötődött, és két kisdíák – Zoli és Miki – barátságáról szólt, utóbbi apja párttitkár, a Zolié pedig az akkori kevés ellenzéki egyike, kutató, ez voltam én. Ez a második munka totál más élmény volt. Kedves, fiatal csapat, fiatal rendezővel, aki barátként viszonyult hozzám, és én is teljesen másként álltam hozzá, mint színész. És kicsit meg is nyugodtam, hogy én ezt mégiscsak tudom csinálni, csak az előző helyzet nem olyan volt, hogy az nekem jó lett volna. Egyébként mindkét filmet 2002-ben mutatták be. (...)

-- *Azt is mondhatnánk, hogy az első csalódás után inkább belevetted magad a színházi alkotásba, mert úgy érezted, az jobban fekszik neked?*

-- Nem tudom. Ha lett volna lehetőségem, bizonyára továbbra is forgattam volna. Csak hát Szentgyörgy nagyon messze van Budapeستől, még itt Kolozsváron is vidéki vagyok Budapesthez képest. Ha áthelyeztem volna Pestre a „székhelyemet”, akkor valószínűleg sokkal több filmes munka megtalált volna. Persze, én akkor úgy érezttem, hogy nincs filmes arcom, de az is igaz, hogy egy csomó visszajelzés ennek az ellenkezőjét erősítette meg. És mégsem találtak meg munkák, mert egyszerűen messze vagyunk Budapeستől és messze vagyunk Bukaresttől is. Viszont dolgoztam egy csomó tévéreklámban, amelyeket egyrészt a pénz miatt vállaltam, hiszen jól fogott kezdő színészként, másrészt viszont fontosnak találtam, hogy kamera előtt legyenek és gyakoroljak. Mert ez is, ugyanúgy, mint a színpadi színészet, gyakorlat kérdése is.

-- *Kicsit térjünk vissza a színházi létezésedre. Hét évvel ezelőtt átszerződöttél Sepsiszentgyörgyről Kolozsvárra. Hogy érzed magad, helyrebillentél? Várható még valamiféle váltás?*

-- Biztos, hogy lesz, lehet, hogy nem is egy. Nehéz volt Szentgyörgyről eljönni, az a színház szívügy volt számomra. Nem szeretnék most a miértről beszélni, mert az már leülepedett bennem, de az biztos, hogy így utólag azt érzem, nem hiába jöttem el. Ott burában éltem, egy kicsi, csodálatos, szép valamiben, de nem tudtam egy csomó mindent. Egy csomó olyan dolgot, amit Kolozsváron tanultam meg. (...)

-- *Milyen terveid vannak, a színházi munka mellett mivel töltöd ki az idődet?*

-- Tavaly nekivágtam a doktorátusnak, ez egy nagyon nehéz folyamat, oda kell figyeljek erre. És ezt pontosan a magam újra-összerakása miatt kezdtem el, amiről beszéltem az elején. Én ilyen alkat vagyok, nekem rendet kell raknom időnként az életemben.

-- *Idéntől tanítasz a színin, ez is egy új helyzet.*

-- Igen, de nem azért kezdtem el tavaly a doktorátust, akkor még nem is tudtam, hogy fogok tanítani, ez egészen véletlenül alakult így. Úgy érzem, hogy eltelt az életemnek a fele, vagy több mint a fele, és ki kéne próbálni egy csomó dolgot. Énekelni kéne még többet, itt van ez a doktorátus, most pedig a tanítás. Néha, amikor egy fél évig kisebb szerepeket játszom csak, vagy egyáltalán nem játszom, akkor azt kérdelem magamtól, hogy miért ülök itt, miért nem csinálok valamit, miközben az életem múlik el. De néha, ha leülök magammal megbeszélni a dolgokat, akkor kiderül, hogy rengeteg mindent csinálok mégis. És ez így jó.

MEGHÍVÓ

a Bornemisza Péter Társaság májusi rendezvényére

Meghívottunk:

Váta Loránd színművész

a Kolozsvári Állami Magyar Színház társulatának tagja

„Az én magyarságom”

Irodalmi összeállítás Ady Endre halálának 100. évfordulójára

2019. május 5.-én, vasárnap, d.u. 17:30 órakor

A rendezvény helyszíne: Bécs 6., Capistrangasse 2/15

Váta Loránd 1972. szeptember 19-én született Sepsiszentgyörgyön.

Tanulmányok:

1983–87: Sepsiszentgyörgyi Zeneművészeti Középiskola, hegedű szak

1987–91: Sepsiszentgyörgyi Zeneművészeti Középiskola, hegedű szak

1991–95: Marosvásárhelyi Szentgyörgyi István Színművészeti Egyetem, színművészet szak

1995 és 2009 között a Sepsiszentgyörgyi Tamási Áron Színház társulatának tagja.

2009. szeptemberétől a Kolozsvári Állami Magyar Színház társulatának tagja.

Aktuális szerepei:

2018/2019

KROGSTAD - Henrik Ibsen: *Nóra*, rendező: Botond Nagy

MAROKKÓ HERCEGE - William Shakespeare: *A velencei kalmár*, rendező: Tompa Gábor

2017/2018

COVIELLE, CLÉONTE INASA - Molière: *Úrhatnám polgár*, rendező: Mihai Măniuțiu

2016/2017

- *Vakok*, rendező: Botond Nagy

SARKADI, TANÁR, A FEGYELMI TANÁCS ELNÖKE - Móricz Zsigmond – Kocsák Tibor – Miklós Tibor:

Légy jó mindhalálig, rendező: Béres László

2015/2016

DELAMARCHE, - Franz Kafka regénye nyomán: *Amerika*, rendező: Michal Dočekal

CASCA - William Shakespeare: *Julius Caesar*, rendező: Silviu Purcărete

Számtalan díjai közül kiemelkedik:

-- a Duna Televízió különdíja a legjobb határon túli előadóművésznek

-- a Magyar Versmondók Egyesületének díja. Versünnap 2006 – vers- és prózamondó verseny „Haza és szabadság”

-- Communitas Alapítvány – egy évre szóló színművészeti alkotói ösztöndíj (2005)

-- Jászai Mari díj (2009)

Ady Endre

Az én magyarságom

Az én magyarságom
Mindennél keserűbb,
Mindennél igazabb.

Az én magyarságom
Véres és fekete,
Véres és szomorú.

Az én magyarságom
Büszke felleg-orom,
Büszke, nagy sirató.

Az én magyarságom:
Nincs ilyen átkozott,
Nincs ilyen igazi.

Lenni kell, lenni

Rám néznek és minden rendben van:
„Nagy valaki ez, vagy nagy senki.”
Csupán azt nem kérdi senki sem:
Gyűlölni kell-e vagy szeretni?

Úgy bánnak velem, mint kisdeddal,
Hol elaltatnak, hol fölráznak.
Minek születtem: valakinek,
Prófétának vagy zsigorásnak?

Kóbor kutyának sorsa az enyém?
Ötszáz évre kell újra lenni?
Ostoba sors, ostoba sírás:
Lenni kell, lenni, lenni, lenni.

Ady Endre portréi

Székely: Ady Endre portréja (1908)

Székely Aladár (1870-1940) fotográfus készítette a leghíresebb portréfelvételt – lásd baloldalt – Ady Endréről.

Ady mindig is gondosan ügyelt arra, hogy milyen képet közvetített a világ felé. Nem csak újszerű verseivel, hanem kifogástalan, divatos megjelenésével is fel kívánta hívni magára a figyelmet, ami sokak számára csalódás volt. Úgy vélték, divatos ruházata nem illik egy olyan költőnagysághoz, mint Ady. Kortársa, Kosztolányi Dezső így írt erről: „Nem is tudom ma már, milyennek képzeltem el a Nagy Költők külső megjelenését; esetleg tógában, babérkoszorúsan, esetleg Verlaine condraiban kell járniuk. (...) Ami kiábrándított, éppen a költő választékos, szinte dandyszerű eleganciája volt. Lilásbarna, divatos szabású, bő ragláncabátot viselt, fején azt a széles karimájú, halványbarna kalapot, amely akkor az elegancia csúcspontja volt... hogy azonban a Vér és arany költőjének külső habitusában a regényességnek még egy paránya sem nyilatkozott meg, azzal sehogy sem sikerült megbékülnöm.” Ady költői imázsának megteremtéséhez jelentősen hozzájárultak a róla készült

fényképfelvételek is, melyeket szinte kizárólag egyetlen fényképésszel, Székely Aladárral készített.

Ady első alkalommal 1907-ben járt Székely műtermében, ahová Bródy Sándor kísérte el a költőt és Lédát, hogy közös felvétel készüljön róluk. Adyt lenyűgözték az itt készült képek. Olyannyira, hogy azután nem fotózkodott másnál. Székely pedig Ady iránti tisztelete jeléül sohasem kért pénzt a felvételekért. Több éven át tartó együttműködésük eredményeként Székely mintegy negyven portrét készített a költő génuszáról. Ezek közül a legismertebb az 1908-ban készült úgynevezett „könyöklős portré”.

Székely és Ady a felvételek közösen tervezte meg. Nem csak az öltözékek kiválasztására fordítottak figyelmet, hanem a pózokra is, melyeket a költő a tükör előtt próbált ki.

Szakítottak a hagyományos író portrékkal, melyeken az alkotók íróasztal mögött, munka közben, vagy családjuk körében kaptak lencsevégre.

Székely a költő valódi arcát igyekezett bemutatni. A távolságtartó, méltóságteljes fotók helyett Székely közvetlen, bensőséges, az arcot hangsúlyozó felvételeken keresztül tárta a néző elé Ady alakját.

Így születtek meg azok a fényképek, melyek révén a költő ma az emlékezetünkben él.

Ady nem csak egymaga járt fényképezkedni Székelyhez. Készült közös portré feleségével, Csinszkával, és költőtársával, Babits Mihállyal is.

Székely: Ady és Csinszka (1915)

el a nagyközönséghez, akik így a versein kívül egészen új oldalról ismerhették meg a művészt.

A szerencséseknak a költő dedikálta is a fotókat.

Ady maga is szívesen levelezett a saját arcását díszítő képeslapokkal, melyeket családtagjainak, rokonainak küldött.

Egyébként A magyar fotográfia történetének első albuma is Székely nevéhez fűződik: a *Nyugat* szerzőiről készült portrékat bemutató *Írók és művészek* című kötet 1915-ben jelent meg, melyhez az előszót Ady Endre és Ignotus Pál írta.

(Forrás: fototortenet.blogspot.hu)

Székely: Babits és Ady (évszám ismeretlen)

„Könnvű“ műfaj nagyjai

**Karinyth Frigyes (aki a humorban nem ismeri a tréfát):
Minden másképp van**

Hetvenéves* koromban megkért egy fiatal ember, hogy mondanék egy nagy és bölcs aforizmát: mondanék egy egyetemes nyilatkozatot, melyben világnézetemet egybefoglalom.

Ennek a fiatal embernek azt feleltem: Minden másképp van. Amivel nem a szkeptikusok és kételkedők közé sorozom magam, mert a szkeptikusok csak azt mondják: nem bizonyos, hogy minden úgy van, ahogy hisszük – én pedig határozottan és meggyőződéssel mondom, bizonyos, hogy semmi sincsen úgy. Ez az egyetlen tétel, amibe fanatikusan hinni szabad és amitől eltántorodni bolondság: minden másképp van.

Mert ha nekem egy görbe tüköröm van, ami eltorzítja a dolgokat, akkor micsoda bolondság volna azt állítani, hogy vannak dolgok, amiket ez a tükör nem torzít el, mikor egyetlen generális és kivétel nélkül való törvénye, hogy torzítson? Ilyen görbe tükör az emberi értelem, amelyben az Igazság tükröződik.

És hol a lénia, mely ezt a tükröt kiegyenesítse, holott a lénia is csak emberi értelem lehet, agyvelő, mely a koponya görbe vonalához tapad? És hol a geometria, aki kiszámítsa, mennyivel görbít ez a tükör, hogy az Igazságot legalább elképzelhessük, ha látni már nem tudjuk, holott az Igazság hol vékony, hol vastag a valóságban is?

Minden másképpen van, s aki meggyőződést hirdet, akár filozófiában, akár művészetben, akár politikában: az gonosz vagy ostoba; jóhiszemű, akkor ostoba, és rosszhiszemű, akkor gonosz. Mert micsoda tökéletes munkát vártok a tökéletlen szerszámtól? És gonosz és ostoba a szkeptikus is, aki azt mondja: nem bizonyos, hogy helyes-e a tétel – holott bizonyos, hogy nem helyes.

Aki megérti végre, hogy minden másképpen van, az az igaz ember, az legalább hinni tud valamiben, amit nem lát és nem ismer, tiszteli és féli ezt a valamit, vonzódik hozzá, vár reá és megnyugszik benne. Nem nevezi őt el istennek, mert mihelyt elnevezné, kép jelennék meg a görbe tükörben, és a kép hazugság volna, mert rögtön elmúlik, és nincsen, mintegy varázsszóra, aminek a nyomorult emberi elme nevet ad. S az isten is meghalt abban a percben, amikor kimondták a nevét, csak addig élt, amíg nem tudnak róla. Az egyetlen becsületes gondolkodót olyan emberhez hasonlítom, aki alszik, s álmában tudja, hogy csak álmodik, s ezt bevallja magának, mosolyogva nézi, amit az álom eléje varázsol, mert tudja, hogy odakint, az Ébrenlétben, mindez nincsen meg, vagy ha megvan, másképpen van meg, s amit gondol magában, tudja, hogy helytelen, mert az Álom eltorzította a gondolatot. Nem küzd a gondolat ellen, hiába küzdene, de tisztában van eggyel: hogy álmunkban gyakran széknek nevezzük az asztalt, és mégis a szekrényt értjük alatta. Hallottatok már álmában beszélő embert? A becsületes gondolkodó úgy van, mint aki tudja, hogy álmodik, s éppen azért nem hisz el semmit, amit hall, amit lát, amit érez, de tudja, hogy mindez odakünt, az Ébrenlétben, jelent valamit, elteszi magának, amit látott, hallott és érzett, s megnyugvással hisz benne, hogy majd megfejtí valamikor e jeleket. Aki álmából ébredni akar, ugye, nem az álomképeket kezdi figyelni, s nem azokkal foglalkozik, mert csak jobban belegabalyodnék, s még mélyebben süllyedne az álom vizébe, hanem valami határozatlan, ismeretlen dologra gondol erőlködve, megfeszíti elméjét, küszködik kifelé, s e határozatlan valamit így foglalom egybe: minden másképp van.

De közben, míg ez sikerül, aludni és álmodni kell, s ha másképp nem lehet, legalább kellemessé kell hogy tegyük ezt az álmot. Így jött létre a Logika, a törvényszerűségben való hit, amiből nehéz és értelmetlen álmodók meggyőződéseket vonnak le maguknak; a Logika, ez a kedves és nemes játéka előkelő és tudatos álmodóknak, akik tudják, hogy csak játék ez, szép, érdekes, izgató játék, olyanfajta, mint a sakk. Szabályai vannak, amiket a korrekt és előkelő játékos betart, ragaszkodik hozzá, holott jól tudja, hogy e szabályokat ő maga állította fel, mégis úgy tekinti őket, mintha megmásíthatatlan törvények volnának, s ha a szabályok értelmében a király már nem mozdulhat, akkor azt mondja: matt vagyok, te nyertél, barátom, s feláll és fizet, holott felemelhetné a királyt, s kitehetné a tábláról, mert csak a sakkszabályok értelmében nem szabad annak mozdulnia.

Közben pedig minden másképpen van; másképpen van a Newton-féle törvény, és másképpen van a Darwin-féle elmélet. Másképp áll a dolog a szerbekkel, mint ahogy mi hisszük, és másképpen van velünk, mint ahogy ők hiszik. Másképp van az ég, másképp van a föld, másféle emberek laknak a Marson, másképp szeret minket a jó barát, mint ahogy másképp gyűlöl az ellenség, és a nő, akiről azt hisszük, hogy másképp van, másképp van és nem másképp.

(Es – hihetetlen, de így van – másképpen vannak az események is, mint ahogy a hírlapok megírják.)

Minden másképp van.

* Szerk. megjegyzés: Karinyth Frigyes (1887-1938) ötvenegy éves korában halt meg.

Adoma: Karinyth egyik fiatal hódolója eléje járult a kávéházban, lelkendezve, milyen mély az a gondola, hogy „minden másképpen van. ” – „Igen, fiatalember, csak hogy másképpen van másképpen, mint ahogy maga gondolja...” - válaszolta a Mester.

Gyermekek oldala - Gyermekek oldala - Gyermekek oldala.

Zelk Zoltán versei

Ákombákom

Egyszer régen az irkámon,
született egy ákombákom.
Hát egyszer csak látom, látom:
két lábra áll az irkámon,
úgy indul el ákombákom.

Azt hittem, már sose látom,
oly messze ment ákombákom,
de mikor az erdőt járom,
ül az ágon ákombákom,
s rajta van a nagykabátom.

Szólok hozzá: "Ákombákom,
mért vitted el a kabátom?"
Eső esik, mindig ázom,
hideg szél fúj, mindig fázom...

Légy olyan jó, ákombákom:
add vissza a nagykabátom!"
S képzeljétek, jövő nyáron,
eljött hozzám ákombákom:
s visszaadta nagykabátom.

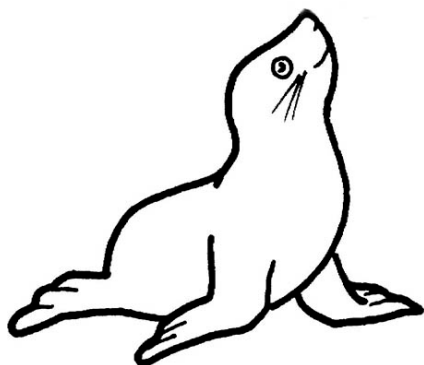
Párbeszéd

- Honnét, szomszéd?
- Ahol voltam, onnét!
- Mit evett?
- Eleget!
- Mi jót?
- Hernyót!
- Hány volt?
- Egy volt!
- És még?
- Kukacot!
- Mennyit?
- Hatot!
- Hát még?
- Legyet!
- Hányat?
- Hetet!
- Mást még?
- Pondrót!
- Sok volt?
- Nyolc volt!
- Jó volt?
- Jó volt!

Vers a két kis fókáról

Északsarki cukrászdába,
ami éjjel-nappal zárva,
minden reggel s délután
beállít egy fókafiú
és vele egy fókalány.

Mit esznek a fókák?
Jégből sütött tortát!
Hóból főzött kakaót:
az is csak a mindig
zárva
Északsarki cukrászdába
kapható!

Figyelő Figyelő Figyelő Figyelő

ELŐZETES

A Bornemisza Péter Társaság következő, júniusi meghívottja: **Dr. Várkonyi Gábor** (Budapest), történész. "A magyar történelem rejtélyei" -- 2019. június 2-án, d.u. 17:30-kor. 6. Bécs, Capistrangasse 2/15.

KIÁLLÍTÁS

A test diadala. Michelangelo és a 16. századi itáliai rajzművészet

Magyarországon első alkalommal találkozhat Michelangelo remekműveivel a közönség a **Szépművészeti Múzeum** most nyílt kiállításán. A tárlat a reneszánsz mester és kortársai nyolcvan művét mutatja be. Michelangelo csaknem harminc, a világ legrangosabb gyűjteményeiből, többek között a londoni British Museumból, a firenzei Uffiziből és a Casa Buonarrotiból, a párizsi Louvre-ból, a bécsi Albertinából és a haarlemi Teylers Museumból kölcsönzött alkotásai érkeztek a kiállításra.

Megtekinthető június 30-ig, keddtől vasárnapig 10:00 és 17:45 között.

<https://www.szepmuveszeti.hu/kiallitasok>

Tisztelt Olvasónk! Tisztelt Barátunk!

A Bornemisza Péter Társaság hálásan köszöni eddigi adományait!

Egyre nehezedő anyagi helyzete ellenére sem havi rendezvényeit, sem a *Bécsi Posta* kiadását nem szándékszik megszüntetni vagy kurtítani. Ehhez azonban az Ön segítségére is szüksége van.

Értesítőnkhez ezúttal csekket is mellékelünk, azzal a kéréssel, hogy lehetőségei szerint támogassa társaságunk irodalmi-művelődési munkáját, valamint értesítőnk megjelentetését.

Amennyiben hozzájárulását csekk helyett inkább elektronikus úton (e-banking) kívánja eljuttatni hozzánk, kérjük, az alábbi adatokat használja:

EmpfängerIn: Peter Bornemisza Gesellschaft

Bankverbindung: Creditanstalt Bankverein, A -1011 Wien, Schottengasse 6

BLZ: 11000 Konto Nr. 00207578600

IBAN: AT58 1100 0002 0757 8600

SWIFT (BIC): BKAUATWW

Verwendungszweck: Az Ön neve + "Spende"

Hozzájárulását, mint mindig, nagyon köszönjük!

Tisztelettel:

Dézszi-Szente Zsuzsa, BPT pénztáros, valamint a BPT elnöksége

Absender: P.b.b.
Péter Bornemisza Gesellschaft
A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15.

www.bornemisza.at

“Wiener Post“
Gefördert aus Mitteln der
Volksgruppenförderung.
Erscheinungsort: Wien
Verlagspostamt: A-1060 Wien

Österreichische Post AG Info.Mail Entgelt bezahlt

Dipl.Ing. Barna SZABÓ
Robert-Barany-Str. 3

A - 2000 Stockerau

Medieninhaber und Herausgeber: Péter Bornemisza Gesellschaft, A-1060 Wien, Capistrangasse 2/15. Redaktion: Mag. Zoltán Kászoni
E-Mail: zoltan_ka@yahoo.com /// Bankverbindung der Gesellschaft: Unicredit-Bank Austria, 1020 Wien, Rotschildplatz 1
BLZ: 11000. Konto Nr. 00207578600, IBAN: AT58110000207578600; SWIFT (BIC): BKAUATWW